Quelle: http://manuscripta.at/?ID=40407
Copyright: Melk, Benediktinerstift

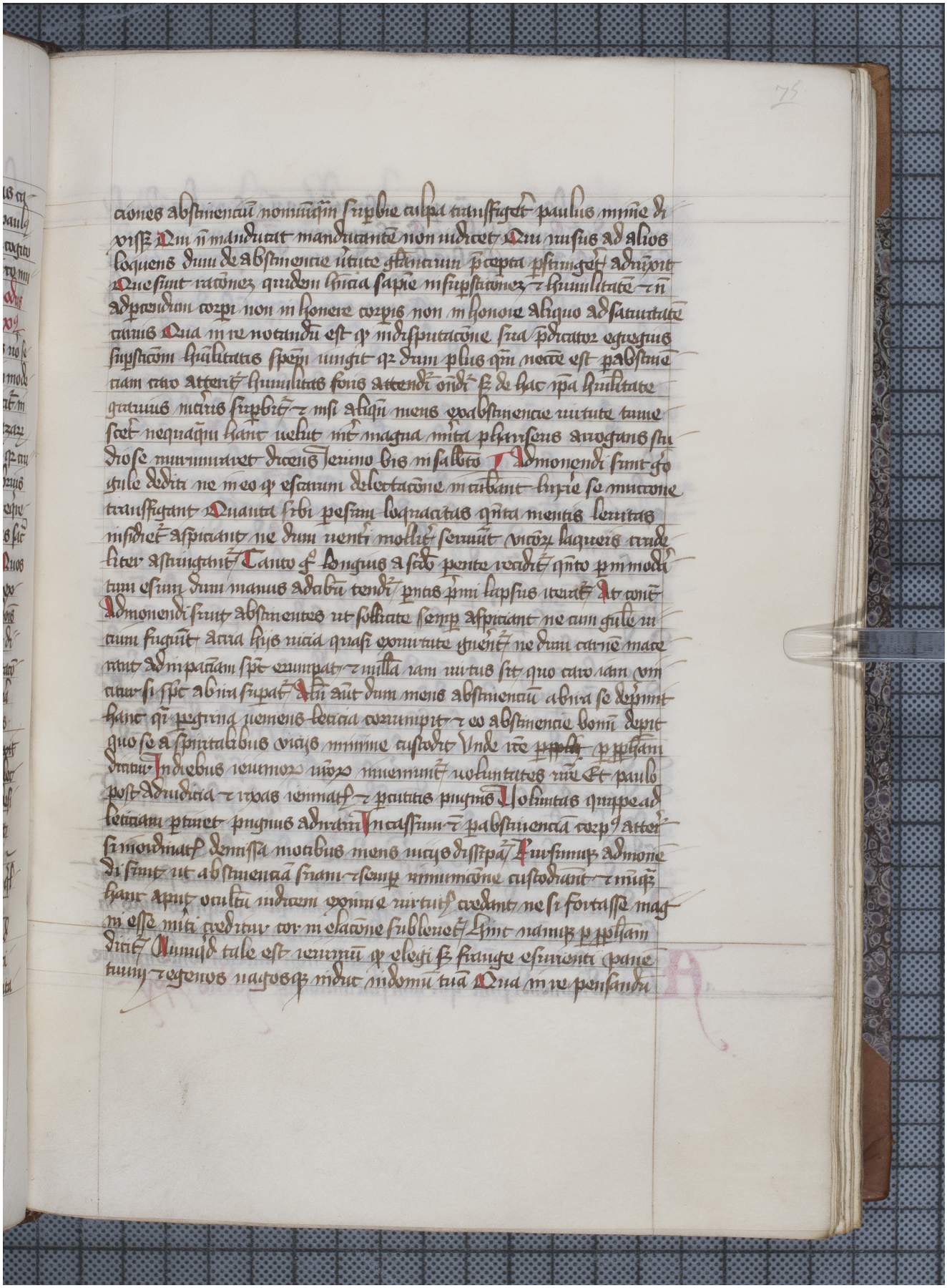

cones abstinentiae nonnullis in superbie culpa transfigit paulus minime di
visse Qui non manducat manducantem non iudicet Qui iusus ad alios
loquens dum de abstinentie utilitate glorianum precepta prosequitur admonet
Que sint rationes quidem licita sapie in superstitiones et humilitate in
adpetendum corpi non in honore corpis non in honore aliquo adsaturitate
carnis Qua in re notandum est quod in disputatione sua predicator egregius
superstitiosam humilitatis speciem iungit quia dum plus quam necesse est pabstinen
tiam carnis attenditur humilitas fortis attendit unde et de hac ipsa humilitate
gratiosus maius superbit et nisi aliqui mens ex abstinentie virtute tumescit nequaquam
haec iubet inde magna mira plerique sensus arrogantes su
diose murmurarent dicens Ieiuno bis in sabbato Admonendi sunt go
tule dediti ne in eo quod escarum delectatione in carnibus hirsie se in carnem
transfigant Quanta sibi pessima loquacitas quia mentis levitas
insidet aspiciant ne dum venti mollitie seruunt vicioz laqueis crude
liter astringuntur Tanto et longius a sede pontis recedit quanto prius modi
tum est in dum manus ad abrii tendit pontis primi lapsus iteratur Ut omni
admonendi sunt abstinentes ut solicite semper aspiciant ne cum gule in
cum fugunt acria hiis vicia quasi convivia gaudent ne dum carnis mace
ratio adimpletam spe corrumpat et nulla iam virtus sit quo carnis iam con
cavus si spe abrii supat Nam aut dum mens abstinentia abrii se deprimit
hanc qui pugnat venenis lenicia corrumpit et eo abstinentie bonum depre
quo se a spiritalibus viciis minime custodit Unde ire ~~propter~~ quod psalmi
dicitur Indicibus iniquorum vicio minuunt voluntates tue Et paulo
post Adiudicia et iniquas iniquitatis et pravitas pugnos Voluntas quippe ad
lenicia ducit pugnus adversum et pabstinentia corpi attri
si inordinata demissa moribus mens magis dissipat Iusimus admone
di sunt ut abstinentia sua et semper memoria custodiant et minus
hanc apud omnes indicem omnis virtutis credant ne si fortasse mag
num esse mihi creditur cor in elatione sublevetur Sunt namque qui psalmi
dicit Numquid tale est iniquum quod elegi ut frangere esurienti panem
tuum et egenos vagosque inducis in domum tuam Qua in re pensandum